

hvor vi som bekendt have en stor Mængde af Slægt og Familie ovre i Amerika. Det hænder meget ofte, jeg kan sige ved hvert andet eller tredie Bo, at der er en Arving i Amerika; men saa er den Underretning, han efter Lovforslaget skal have, efter min Mening for kort, naar man uden videre gjør Boet op, hvis han ikke melder sig, ikke at tale om det Tilfælde, at der slet ikke er udstedt Proklama, hvilket jo efter disse Bestemmelser ingenlunde altid behøver at ske; i saa Fald faar en saadan Arving slet ingen Underretning, og saa henviser man ham til at søge sin Arv hos de Andre; men dette forekommer mig at være at tage altfor lidt Hensyn til de fraværende Arvinger. Jeg har ikke kunnet udfinde nogen Grund, hvorfor man har forladt Bestemmelsen i Forordningen af 5te Juli 1822, der aldrig har gjort Skade. Det Æneste, der kan siges, er, at en saadan Fremgangsmaade udsætter Boets Behandling en Tid; det er ganske vist, men de fraværende Arvingers Interesse har jo nok saa megen Betydning. I Forslagets § 29 findes der en ny Bestemmelse, som siger, at Skifteretten ikke uden Samtykke af Boets Vedkommende selv maa besatte sig med Inkassationer for Boet. Det er en fortræffelig Bestemmelse, og dersom dette var det Æneste, der stod i Lovforslaget, kunde jeg være tilbøjelig til at være særdeles tilfreds med det. Jeg yttrede før, at der af og til var kommet Misforståelse til Orde eller havde yttret sig Meninger om, at det ikke var heldigt, at Skistemidler undergaves en tvungen Bevaring hos vedkommende Skifteforvalter. Denne Bestemmelse i Lovforslaget vil i Almindelighed fjerne enhver Frygt i denne Henseende, idet det overlades Arvingerne og deres Værger selv at vælge Inkassator, og naar denne Arving, som ikke kan negtes ved et Par uheldige Tilfælde at have faaet nogen Begrundelse, selv om disse Tilfælde staa som noget ganske Ænesteaaende, hæves, saa tror jeg ikke, at man fra tidligere Tid skal kunne paa-vise andre Udsættelser med Hensyn til den Maade, hvorpaa Skiftebehandling finder Sted. Det er jo vel at mærke kun de færreste Boer, i hvilke der finder nogen langvarig Behandling Sted; det er jo kun i saadanne Boer, hvor der skal foretages Realisation af faste Eiendomme, og hvad enten det sker offentlig eller privat, saa tager det jo altid og maa tage lidt Tid. Dertil er der andre Boer, som have lige saa megen Interesse, og af hvilke man har 9, naar man har 1 af de andre, nemlig den Slags Boer, som henhøre under Frdn. af 21de Mai 1845 § 19, det vil sige, hvor den efterlevende Ægtefælle skifter med sine Børn. Enhver kender vel saadanne Boer og veed, at det er Boer, som i Reglen kunne begyndes og sluttessamme Dag, og for deres Skyld behøver man ingen nye Bestemmelser. Jeg tror heller ikke, at der i Retning af Behandlingsmaaden har været ført Klage over disse Boer; om der i andre Retninger

har været Klager, kan maasse være, det skal jeg senere omtale.

Æfterat der i de foregaaende Kapitler har været omhandlet den formelle Behandling af Boer, hvor Arv og Gjæld ikke vedgaas, omhandler Kap. 4 Behandlingen af de Dødsboer i hvilke Arv og Gjæld vedgaas. Jeg kan for de fleste af disse Bestemmelser Vedkommende ikke skjønne, at de i mindste Maade ere afvigende fra den gjældende Ret, i alt Fald saaledes, som denne er udviklet igjennem ministerielle Fortolkninger og Indrømmelser. I de Boer, hvor Arv og Gjæld vedgaas, vil der aldrig imod Arvingernes Ønske blive Tale om Realisation af Boets Eiendele; der ordnes det i Reglen, selv hvor der er en Mangel i Lovgivningen, ved en Tilladelse fra Justitsministeriet, paa den Maade, Arvingerne ønske det. Kun i eet Punkt er der noget Nyt, men dette Nye forekommer mig at være for strengt ligeoverfor Kreditorerne. Jeg sigter her til den Bestemmelse i § 53, hvorefter Arvingerne for den Gjæld, der ikke er anmeldt, inden Boet bliver sluttet, kun skulle hæfte i det Forhold, hvori de ere berettigede til at tage Arv. Man veed jo, at det ved Behandlingen af denne Slags Boer meget ofte eller vel i Reglen vil være Tilfældet, at intet Proklama bliver udstedt, og naar et saadant Bo er sluttet og delt imellem Arvingerne, saa ville Kreditorerne altsaa være henviste til at søge deres Tilgodehavende pro rata hos de enkelte Arvinger. Dette forekommer mig at være for strengt imod Kreditorerne.

Det 5te Kapitel omhandler Behandlingen af Dødsboer, hvor der er en efterlevende Ægtefælle, som personlig hæfter for Boets Gjæld. Dette Kapitel er jo hovedsagelig en Omskrivning af § 19 i Forordning af 21de Mai 1845; men medens denne sidste Lovbestemmelse omhandler den efterlevende Ægtefælle i Almindelighed, gjøres der her en Forskiel imellem, om der er en Ægtefælle, der er ansvarlig for Boets Gjæld, det vil sige, Manden eller Konen, saafremt hun har siddet i uskiftet Bo, eller om det er Enken. Dersom det er Manden, saa gjælde disse Bestemmelser, men dersom det er Enken, der f. Ex. fordi der er myndige Arvinger, eller af andre Grunde skal skifte efter Mandens Død, saa tvinges hun ind under de strengere og formellere Bestemmelser i Kapitlerne 3 og 4. Den eneste Lempelse, som i saa Tilfælde gjøres, indeholdes i § 46, der bestemmer, at hun efter Overenskomst kan beholde Boets Eiendele uden Realisation. Systematisk rigtig er denne Afvikelse vistnok, fordi den støtter sig til Ansvar for Gjælden, men om den er praktisk rigtig og praktisk heldig, turde være et stort Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at der hidtil har været følt nogen Ulempe af Skiftebehandlingen efter § 19 i Frdn. 21de Mai 1845; tværtimod blev denne Bestemmelse vistnok, da vi fik den, modtagen med